

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 7Csp/3/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123376848
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Tomášová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2024:6123376848.5

Rozhodnutie

Okresný súd Humenné sudkyňou JUDr. Janou Tomášovou v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX/XX, XXX XX E., zast. JUDr. Martinou Čelkovou, advokátkou so sídlom Štefánikova 22, 066 01 Humenné, 2. F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/X, XXX XX G., zast. JUDr. Františkom Svatuškom, advokátom so sídlom Námestie slobody 25, 066 01 Humenné, v konaní o zaplatenie sumy 43 805,57 eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a.

Žalovaným v 1. a 2. rade voči žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov konania s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou na upomínacom súde tunajšom súde dňa XX.XX.XXXXX domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd žalovaných zaviazal zaplatiť mu istinu vo výške 47 762,60 eur, istinu (poplatky) vo výške 292,50 eur, úrok vo výške 1 750,47 eur, úrok vo výške 6,99 % ročne zo sumy 41 762,60 eur od 26.08.2021 do zaplatenia a 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 42 055,10 eur od 26.08.2021 do zaplatenia a uložil im nahradiť mu trovy konania.

2. Podanie žaloby odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o stavebnom sporení číslo XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX bola medzi žalobcom a žalovanými uzatvorená Zmluva o úvere v súlade s ktorou poskytol žalobca žalovaným medziúver č. XXXXXXXX vo výške 45 000,- eur. V zmysle čl. VIII., bod 8.1. zmluvy o úvere, poplatok za spracovanie úveru nebol účtovaný.

Žalovaného v 1. rade sa zaviazal splatiť úver pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 315,10 eur na účet stavebného sporenia. Do pridelenia cieľovej sumy túto sumu tvoria vklady na konto sporenia vo výške 67,97 eur; 5,99 % p. a. úrok za medziúver vo výške 224,63 eur a poplatok za poistenie vo výške 22,50 eur, pričom sa uspokojovali v poradí: úroky za medziúver, poplatok za poistenie a vklady na konto sporenia. Žalovaný v 2. rade prevzal za splnenie dlhu žalovaným v 1. rade ručenie.

Žalobca po pripísaní vkladu na konto sporenia tento v plnej výške preúčtoval na konto medziúveru časť, ktorá mu prináleží, teda splátka za úroky z medziúveru a poplatok za poistenie a to v zmysle čl. V. bod 5.3. zmluvy o úver. Splátky sú splatné k 15. dňu mesiaca. Suma poskytnutého medziúveru bola základom pre výpočet úrokov medziúveru.

Žalovaní porušili zmluvne dohodnuté podmienky a medziúver prestali riadne a včas splácať. Listom zo dňa 03.06.2021 žalobca vyzval žalovaných na doplatenie omeškaných splátok, pričom žalovaných zároveň upozornil, že v prípade, ak omeškané splátky nebudú doplatené, žalobca bude požadovať splatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom pred dohodnutou dobou splatnosti. Nakoľko omeškané

splátky neboli doplatené žalobca dňa XX.XX.XXXX vyhlásil mimoriadnu splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom.

Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru zúčtoval nasporenú sumu vo výške 3 237,40 eur so sumou poskytnutého medziúveru vo výške 45 000,- eur (istina), čo predstavuje po započítaní sumu 41 762,60 eur. Dlžná suma ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (25.08.2021), predstavuje sumu vo výške 43 805,57 eur, pričom pozostáva z istiny vo výške 41 762,60 eur, z nezaplatených 5,99 % p. a. úrokov za medziúver zo sumy 45 000,- eur do 25.08.2021, spolu vo výške 1 750,47 eur, z nezaplatených poplatkov za poistenie spolu vo výške 292,50 eur.

3. Na základe výzvy súdu v rámci upomínacieho konania žalobca uviedol, že pri riadnom splácaní úveru by dlžníci zaplatili na úrokoch 61 112,66 eur. Do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru boli naučtované úroky na úver do 25.08.2021 vo výške 11 512,22 eur a ostali nezaplatené vo výške 1 750,47 eur. Spolu by žalovaní celkovo na úrokoch medziúveru zaplatili sumu vo výške 57 729,21 eur. Žalovaní na úrokoch zaplatili sumu 9 761,75 eur, ostali tam nezaplatené úroky vo výške 47 968,16 eur. Ostáva tak suma nezaplatených úrokov za úver v štádiu medziúveru, ktorá nebola uplatnená v žalobe vo výške 46 217,69 eur. V prípade ak by bol úver riadne splácaný, dňa 30.09.2038 by nastalo pridelenie cieľovej sumy a medziúver by sa záúčtoval s kontom sporenia a zmenil sa na stavebný úver so splatnosťou 15.04.2047. V štádiu stavebného sporenia by boli žalovaní povinní zaplatiť na úrokoch sumu 3 382,775 eur.

Zároveň žalobca uviedol, že súhlasí s vydaním platobného rozkazu v časti nasledovne: v časti istiny vo výške 41 762,60 eur, v časti úrokov za úver do splatnosti vo výške 1 750,47 eur, v časti poplatkov vo výške 292,50 eur, v časti úroku vo výške 5,99 % ročne zo sumy 41 762,60 eur od 26.08.2021 do zaplatenia, najviac však do sumy vo výške 49 600,44 eur, v časti úroku z omeškania v sadzbe 5,00 % ročne zo sumy 42 055,10 eur od 26.08.2021 do zaplatenia, v časti náhrady trov konania

4. Upomínací súd vo veci rozhodol vydaním platobného rozkazu sp. zn. 16Up/1310/2023 zo dňa 04.10.2023 a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Proti platobnému rozkazu žalovaný v 1. rade odpor. Namietal, že úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a všetky úhrady mali byť započítané na istinu. Tiež uviedol, že v zmluve je nesprávne uvedená priemerná výška RPMN, pretože podľa súhrnných informácií o údajoch novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk v prvom štvrtroku 2017, tento údaj predstavoval 4,942 % a v prípade novo poskytnutých spotrebiteľských úverov veriteľom v 1. štvrtroku 2017 je priemerná RPMN 4,87 %. Údaj uvedený v zmluve je teda nesprávny a je uvedený v neprospech spotrebiteľa.

Žalovanej v 2. rade sa platobný rozkaz nepodarilo doručiť do vlastných rúk.

Žalobca navrhol pokračovať v konaní na miestne príslušnom súde a vec bola postúpená tunajšiemu súdu. Konanie bolo ďalej vedené pod sp. zn. 7Csp/3/2024.

5. Súd sa oboznámil so žalobou a jej prílohami a to zmluvou o úvere, Všeobecnými podmienkami pre stavebné sporenie pre fyzické osoby, sadzovníkom poplatkov žalobcu, zmluvou o stavebnom sporení, upozornením na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, výpisom z účtu, písomnými vyjadreniami strán sporu a zistil tento skutkový stav veci:

6. Dňa XX.XX.XXXX bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným v 1. rade ako dlžníkom, žalovanou v 2. rade ako ručiteľom uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie medziúveru, spotrebiteľského úveru bez účelu na dobu určitú, a to vo výške 45 000,- eur a tento úver sa žalovaní zaviazali splatiť vo výške splátky 315,10 eur a pri počte 257. Suma 67,97 eur, z toho mala byť započítaná na stavebné sporenie z tejto splátky, suma 224,63 na úrok z úveru a suma 22,50 eur na poplatok za poistenie. Ročná úroková sadzba bola v zmluve uvedená 5,99 %. Splatnosť splátok bola k 15. dňu v mesiaci, pričom prvá splátka bola splatná dňa XX.XX.XXXX. Po dodržaní podmienok presne špecifikovaných v zmluve, mal byť následne žalovaným poskytnutý stavebný úver po pridelení cieľovej sumy, a to vo výške 26 774,08 eur a tento mal byť následne splácaný formou 103 splátok pri výške splátky 292,60 eur. Úroková sadzba tohto stavebného úveru je uvedená vo výške 2,90 %. Celá zmluva bola uzatvorená na dobu určitú, a to na 30 rokov, pričom termín konečnej

splatnosti všetkých úverov na základe tejto zmluvy bol ku dňu 15.04.2047. RPMN je v zmluve uvedená 6,83 % pri medziúvere a RPMN pri stavebnom úvere je uvedená 4,80 %. Priemerná hodnota RPMN je uvedená 10,92 %. Celková suma medziúveru je uvedená 114 224,66 eur. Výška odplaty pri medziúvere je uvedená 6,59 % a pri stavebnom úvere 2,95 %.

Podľa čl. VIII. zmluvy, bod 8.1., dlžník je povinný uhradiť veriteľovi poplatky a náklady súvisiace s úverom: poplatok za spracovanie medziúveru si nebude veriteľ účtovať, veriteľ poskytol dlžníkovi úver v akcii „úver bez poplatku za spracovanie“.

V prípade ak je dlžník v omeškaní s platením čo i len jednej splátky stavebného úveru, resp. úrokov z medziúveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace alebo je v omeškaní s platením čo i len jedného vkladu na účet zmluvy o stavebnom sporení po dobu dlhšiu ako tri mesiace veriteľ má právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru s príslušenstvom pred dohodnutou lehotou splatnosti (čl. X. bod 10.1zmluvy).

Podľa článku XI. zmluvy - Záverečné ustanovenia - bod 11.1. právny vzťah medzi zmluvnými stranami sa riadi právnym poriadkom SR, zákonom č. 310/92 Zb. o stavebnom sporení v platnom znení, zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v platnom znení, Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom a Všeobecnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ktoré dlžník obdržal spolu so zmluvou a s obsahom ktorých súhlasí.

7. Z amortizačnej tabuľky pre medziúver a stavebný úver, ktorá tvorila prílohu Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že vo fáze medziúveru mal žalovaný v 1. rade platiť žalobcovi úroky z úveru a to v roku C. vo výške 1 797,04 eur ročne, v rokoch 2018-2037 vo výške 2 695,56 eur ročne a v roku 2038 vo výške 2 021,67 eur ročne. Zároveň mal žalovaný v 1. rade platiť poplatok za rizikové životné poistenie v roku 2017 vo výške 180,- eur ročne, v rokoch 2018-2037 vo výške 270,- eur ročne a v roku 2038 vo výške 202,50 eur ročne. Vo fáze stavebného úveru a to od 01.10.2038 do 01.04.2047 mal žalovaný v 1. rade uhrádzať splátky stavebného úveru vo výške 315,10 eur mesačne – splátka zahŕňa istinu úveru, úroky a poplatok za rizikové životné poistenie.

8. V zmysle Všeobecných ustanovení Všeobecných obchodných podmienok PSS, a. s., na poskytovanie spotrebiteľských úverov na vybavenie domácnosti fyzickým osobám v znení účinnom od 1. apríla 2017 (ďalej len „VOP“), čl. I. bodu 5., na účely týchto obchodných podmienok, resp. úverovej zmluvy, sa používajú pojmy s nasledovným významom, resp. vysvetlením: Amortizačná tabuľka je tabuľka obsahujúca súhrnný prehľad o výške, počte a o termínoch splátok, o poradí a podmienkach splácania istiny, úrokov a súvisiacich poplatkov.

Podľa čl. I. bod 5. VOP, príslušenstvo pohľadávky banky sú úroky z úveru, úroky z omeškania, zmluvné pokuty, poplatky podľa Sadzobníka poplatkov pre fyzické osoby pre spotrebiteľské úvery na vybavenie domácnosti (ďalej sadzobník poplatkov) a náklady a trovy spojené s uplatnením a vymáhaním pohľadávky.

Podľa čl. IV. bod 10. VOP, veriteľ je povinný akúkoľvek platbu dlžníka na plnenie peňažného záväzku z úverovej zmluvy započítať najprv na dlžnú splatnú istinu od najstaršej pohľadávky a až potom na dlžné splatné príslušenstvo úveru.

Podľa čl. IV. bod 11. VOP, veriteľ je oprávnený odo dňa splatnosti ktorejkoľvek sumy, ktorú mu dlhuje dlžník podľa úverovej zmluvy, uspokojiť svoju pohľadávku aj z prostriedkov na ktoromkoľvek účte dlžníka vedenom v PSS, a. s., (aj na účte stavebného sporenia), a to inkasným spôsobom, t. j. aj tak, že bez ďalšieho osobitného príkazu dlžníka zaťaží tento účet dlžníka vo výške splatnej sumy, s čím dlžník súhlasí. V prípade vzniku nákladov banky spojených s mimosúdnym vymáhaním pohľadávky voči dlžníkovi je banka oprávnená započítať tieto náklady do celkovej výšky vymáhanej pohľadávky na ťarchu dlžníka.

9. Upozornením zo dňa 03.06.2021 žalobca žalovaných upovedomil o tom, že napriek písomným výzvam nedošlo k uhradeniu omeškaných splátok úrokov z medziúveru, vrátane splátky za mesiac jún 2021 spolu vo výške 14 678,63 eur. Vyzval žalovaných na zaplatenie dlžnej sumy v lehote do 15.06.2021

a zároveň ich upozornil, že ak dlžnú sumu neuhradia, vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaný v 1. rade zásielku neprevzal v odbernej lehote. Žalovaná prevzala upozornenie dňa 08.06.2021.

10. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 25.08.2021 žalobca žalovaným oznámil, že ku dňu 25.08.2021 nastala mimoriadna splatnosť úveru a dlžná suma k uvedenému dňu predstavuje čiastku 43 850,57 eur. Žalovaní boli vyzvaní na zaplatenie dlžnej sumy do 5 dní od tohto oznámenia. Oznámenie žalovaní v 1. a 2. rade neprevzali v odbernej lehote.

11. Predžalobnou výzvou zo dňa 01.06.2023 žalobca vyzval žalovaných na okamžité zaplatenie dlžnej sumy vo výške 52 132,69 eur a tiež ich upovedomil, že ak dlžnú sumu neuhradia, podá voči nim na súde žalobu. Výzvu žalovaní v 1. a 2. rade neprevzali v odbernej lehote.

12. Z predloženého výpisu z účtu medziúveru vyplýva, že žalovanému v 1. rade boli dňa 18.04.2017 vyplatené finančné prostriedky vo výške 40 500,- eur a dňa 13.02.2018 vo výške 4 500,- eur, t.j. celkovo suma 45 000,- eur. Žalovaný celkovo žalobcovi uhradil sumu 14 628,65 eur.

13. Žalobca v písomnom vyjadrení k odporu žalovaného v 1. rade uviedol, že popiera tvrdenia žalovaného 1., že by v zmluve o úvere bola priemerná hodnota RPMN uvedená nesprávne zmysle § 9 ods. 2. písm. y) ZoSU v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy o úvere. Zmluva o úvere obsahuje údaj o priemernej RPMN, ktorá je v zmluve o úvere uvedená pre medziúver vo výške 6,83 % a pri stavebnom úvere vo výške 4,80 %. Priemerná hodnota RPMN spotrebiteľských úverov za predchádzajúci kalendárny štvrťrok v Slovenskej republike stanovená Ministerstvom financií Slovenskej republiky platnú ku dňu podpisu zmluvy o úvere bola 10,92 %. Podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrťrok 2016, ktorý je zverejnený na webovom portáli Ministerstva financií Slovenskej republiky SR, bol vážený priemer priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov za všetky typy spotrebiteľských úverov vo výške 10,92 %. On poskytuje úvery na stavebné účely podľa zákona o stavebnom sporení, ktoré sa striktným dodržiavaním účelového použitia odlišujú od bežných spotrebiteľských úverov vstupujúcich do súhrnných informácií zverejňovaných MF SR. Tieto spotrebiteľské úvery vykazujú obrovské rozdiely vo výške RPMN v závislosti od výšky úveru, splatnosti a zabezpečenia. Stavebné úvery ním poskytované majú minimálne rozdiely v úrokových sadzbách ako aj RPMN v závislosti od výšky úveru, splatnosti a zabezpečenia. V záujme vhodnejšieho informovania klienta o priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver zodpovedajúcej čo najviac charakteru stavebného úveru sa preto rozhodol používať vážený priemer všetkých typov spotrebiteľských úverov, ktorého výška je stabilnejšia a lepšie zodpovedá porovnaniu s úvermi poskytovanými stavebnou sporiteľňou.

V ďalšom poukázal na rozhodnutie Súdneho dvoru Európskej únie C-42/15, v ktorom Súdny dvor Európskej únie konštatoval, že iba porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný vplyv v zmysle smernice, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom veriteľa na úroky a poplatky. Musí sa pritom jednať o neuvedenie takej obsahovej náležitosti zmluvy o úvere, ktorá môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsahu svojho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že len v prípade, ak by uvedená výška RPMN alebo uvedená celková čiastka, ktorú musí dlžník veriteľovi zaplatiť, spochybnila možnosť posúdiť rozsahu záväzku spotrebiteľa, len v tomto prípade by bolo možné, aby uvedené mohlo vyvolať prípadnú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Avšak v tomto prípade, žalovaný 1. vedel o najvyššie možnej výške RPMN a teda nemohol spochybniť u žalovaného 1. posúdenie rozsahu svojho záväzku. Vzhľadom na uvedené nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného 1., že zmluva o úvere obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN.

14. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení zo dňa 04.03.2024 uviedol, že dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vidí aj v absencii predpokladov použitých na výpočet RPMN, keďže ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 124/2016 z 03.11.2016, kde súd uviedol, že zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Máme že v predmetnej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

V ďalšom uviedol, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g) cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery. Podľa článku 5 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v prípade zmlúv, v ktorých sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované zrozumiteľne. Keď existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Toto pravidlo výkladu neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 ods. 2. Článok 4 ods. 2 tejto Smernice stanovuje, že hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje k definícii hlavného predmetu zmluvy, ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné. Požiadavka transparentnosti zmluvných podmienok by nemala byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska, ale naopak, vzhľadom na to, že systém ochrany zavedený Smernicou Rady 93/13/EHS vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s podnikateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, najmä pokiaľ ide o úroveň informovanosti, táto požiadavka jasného a zrozumiteľného vypracovania zmluvných podmienok, a teda transparentnosti stanovenej Smernicou sa musí chápať široko. Vzhľadom na cieľ ochrany spotrebiteľa pred nespravodlivými úverovými podmienkami a na to, aby sa mu umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy, dlžník musí pri uzavretí zmluvy poznať všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 9 ods. 2 písm. h) vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN.

Do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť ich matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy. Bez príslušného matematického výpočtu, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN, nie je spotrebiteľ schopný preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. S neuvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov zákon č. 129/2010 Z.z. spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

15. Žalovaná v 2. rade vo vyjadrení zo dňa 10.03.2024 uviedla, že úver považuje za bezúročný a bezpoplatkov z dôvodu, že kým z návrhu žalobcu na vydanie platobného rozkazu vyplýva, že žalobca údajne poskytol žalovaným úver vo výške 45 000,- eur, z Výpisu z účtu medziúveru vyplýva, že po podpise zmluvy bol žalobcom dňa 18.04.2017 vyplatený na účet žalovaného medziúver vo výške 40 500,- eur po stiahnutí poplatku za spracovanie úveru 540,- eur. Keďže v zmluve je údaj o výške úveru odlišný a v neprospech spotrebiteľa, máme za to, že sa na tento údaj hľadí ako na údaj neexistujúci, v dôsledku čoho je úver bezúročný a bez poplatkov.

V ďalšom namietala, že žalobcom vykonané zosplatnenie úveru bolo vykonané v rozpore so zákonnými ustanoveniami. Žalobca ju upozornil upozornením zo dňa 03.06.2021, doručeného dňa 08.06.2021, že je v omeškaní so splácaním úveru spolu vo výške 1 678,63 eur vrátane splátky za mesiac jún 2021 a upozornil ju, že pokiaľ nedôjde k úhrade do 15.06.2021, bude jej zaslané Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Následne dňa 25.08.2021 žalobca skutočne úver zosplatnil a zaslal Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti.

Mala za to, že zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola možnosť zosplatnenia úveru dohodnutá, z Upozornenia na vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vyplynulo - z oznámenia výšky dlhu, že je omeškaní so splácaním, kde s najstaršou splátkou je v omeškaní viac ako tri mesiace. Žalobca tak bol oprávnený úver v lehote nie kratšej ako 15 dní, najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky zosplatniť. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že termín splatnosti jednotlivých splátok bol dohodnutý ku 15 dňu v mesiaci. Preto má za to, že pokiaľ mal žalobca záujem úver zosplatniť, mohol tak učiniť najneskôr do splátky splatnej v mesiaci 7/2021, a to do 15 dňa v mesiaci. Žalobca však úver zosplatnil

až dňa 25.08.2021, t.j. dokonca až po splatnosti viac ako dvoch splátok od Upozornenia na možnosť úver zosplatiť, čím porušil zákonné ustanovenie § 565 OZ.

16. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 03.04.2024 uviedol, že popiera, žeby neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Zákon vyžaduje, aby veriteľ dlžníka upozornil, že si uplatňuje právo na zaplatenie celého dlhu (strata výhody splátok). Veriteľ musí uplatnenie svojho práva notifikovať vopred aspoň v 15-dňovej lehote. Po jej uplynutí právo na zaplatenie celej zvyšujúcej pohľadávky sa stáva účinným. Obsahom upozornenia dlžníka je, že veriteľ si uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ neupravuje moment začiatku plynutia uvedenej notifikačnej lehoty. V súlade s vyššie uvedeným je povinnou náležitosťou, upozornenie dlžníka na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, v prípade, že nedôjde k úhrade omeškaných splátok, a teda, že veriteľ pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti celého dlhu. Zákon žiadne ďalšie náležitosti nepožaduje.

V ďalšom uviedol, že zákon rovnako nepredpisuje formu a náležitosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti – veriteľ musí buď vyzvať dlžníka, pričom by sa v uvedenom prípade mala dodržať písomná forma, (zmluva o úvere musí byť písomná, tak následný právny úkon by mal byť tiež urobený písomne aby bol platný) alebo rovno namiesto výzvy adresovanej dlžníkovi možno uplatniť právo na zaplatenie celej pohľadávky (ak splatnosť nebola určená súdnym rozhodnutím) podaním žaloby na súde. Rovnako ako pri upozornení dlžníka na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ani pri oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zákon žiadne ďalšie náležitosti nepožaduje. V tomto smere poukázal na názor Krajského súdu v Trenčíne vyslovený v rozhodnutí sp.zn. 5CoCsp/14/2021 zo dňa 09.06.2021, na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 31.03.2022, sp. zn. 7CoCsp/4/2021.

17. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 30.04.2024 uviedol, že žalovanému boli poskytnuté finančné prostriedky v celkovej výške 45 000,- eur a to nasledovne: 18.04.2017 Výplata medziúveru 40 500,- eur a dňa 13.02.2018 výplata medziúveru 4 500,- eur. V zmysle čl. VIII. bod 8.1. zmluvy o úvere, poplatok za spracovanie úveru neúčtoval. Žalovanému 1. bolo reálne vyplatených 45 000,- eur.

V ďalšom uviedol, že si riadne preveril platobnú schopnosť žalovaných – lustráciou príslušných registrov a preverení platobnej schopnosti v zmysle platných právnych predpisov. Pri posudzovaní schopnosti žalovaných splácať spotrebiteľský úver nasledovne:

čistý príjem žalovaných = + 3 307,27 eur

priemerný čistý mesačný príjem žalovaného 1. = 1 734,98 eur

priemerný čistý mesačný príjem dlžníka = 1 472,29 eur

celková výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa = -598,18 eur

životné minimum na plnoletú osobu = 2x 230,- eur

životné minimum o ďalšiu spoločne posudzovanú plnoletú fyzickú osobu = 0 eur

životné minimum na dieťa = 0 eur

5 % rozdiel medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa = (3 223,80 eur – 460,- eur)*5% = 138,19 eur,

tzn. že pristupovala k stanoveniu nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb prísnejšie ako bolo vyžadované odporúčaním NBS

výška splátky spotrebiteľského úveru = -384,78 eur

peňažné záväzky znižujúce príjem žalovaných = - 509,- eur.

Ukazovateľ schopnosti žalovaných splácať úver (bonita):

(598,18 eur + 384,78 eur + 509,- eur) : 3 307,27 eur = 0,45

tzn., že žalovaní boli v čase posudzovania žiadosti o úver bonitní (hodnota ukazovateľa schopnosti klienta splácať úver neprekročila hodnotu 1), bonita bola > 0.

Uviedol, že žalovaní boli z dôvodu preverenia ekonomickej situácie preverený dopytom do spoločného registra bankových a nebankových informácií (SRBI / NRKI) – overenie či za posledných 12 mesiacov mali žalovaní vyhovujúcu platobnú disciplínu – dopytom bolo zistené, že žalovaní mali vyhovujúcu platobnú disciplínu. Pred poskytnutím úveru požadoval od žalovaných potvrdenie o príjme. Žalovaný 1. predložil potvrdenie o príjme od zamestnávateľa H. I., ktorý potvrdil čistý príjem zo závislej činnosti za posledných ukončených sedem mesiacov vo výške 12 260,58 eur, t.j. priemerný čistý mesačný príjem za sledované obdobie bol 1 734,98 eur. Žalovaný 1. predložil aj výplatné pásky za šesť mesiacov, ktoré

predchádzali schváleniu úveru ako aj výpis z účtu, z ktorého sú zrejmé príjmy a výdavky. Žalovaná 2. predložila potvrdenie o príjme od zamestnávateľa H. I., ktorý potvrdil čistý príjem zo závislej činnosti za posledné ukončené štyri mesiace bol vo výške 5 889,15 eur, t.j. priemerný čistý mesačný príjem za sledované obdobie bol 1 472,29 eur. Žalovaná 2. predložila aj výplatné pásky za sedem mesiacov, ktoré predchádzali schváleniu úveru ako aj výpis z účtu, z ktorého sú zrejmé príjmy a výdavky. Zároveň zo žiadosti o úver vyplýva, že v čase podania žiadosti boli žalovaní slobodní a nemali nezaopatrené dieťa. On zohľadnil pri skúmaní bonity aj náklady potrebné na zabezpečenie základných ekonomických životných potrieb rodiny ako je strava, bývanie, hygiena (v žiadosti zohľadnené ako náklady na plnoletú osobu). Po vyhodnotení príjmov a výdavkov a odrátaní splátky žiadaného úveru boli žalovaní v čase poskytnutia úveru vyhodnotení ako dostatočne bonitní, keď im po odrátaní všetkých nákladov požadovaných Národnou bankou Slovenska zostalo ešte cca 1 468,70 eur na ďalšie iné náklady.

Poukázal, že v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 je priznaná veriteľovi voľná miera úvahy pri určení, či informácie, ktoré má k dispozícii, sú dostatočné na potvrdenie úverovej bonity a či ju musí overiť aj inými prostriedkami. Veriteľ sa tak musí vzhľadom na okolnosti prípadu buď uspokojiť s informáciami, ktoré mu boli predložené spotrebiteľom alebo sa rozhodnúť, že považuje za nevyhnutné tieto informácie doplniť.

Tiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov 4Co/100/2019 zo dňa 13.02.2020: „Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu ZoSÚ vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať.“

18. Podľa § 261 ods. 3 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení vecí (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

19. Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií,

daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

Podľa § 7 ods. 1 citovaného Zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 7 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

Podľa § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch, na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

- a) čistý príjem spotrebiteľa,
- b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť,
- c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
- d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

Podľa § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) odplatu podľa osobitných predpisov,
- k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

- l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- m) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- n) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- o) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- p) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- q) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- r) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- s) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- t) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- u) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- v) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- x) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- y) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- z) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok,
- aa) názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare.

Podľa § 11 ods.1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,
- f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,
- g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

Podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods.1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského

úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

20. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzať tohto ustanovenia, sú neplatné.

V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Ako vyplýva z § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.

Podľa § 546 Občianskeho zákonníka, dohodou účastníkov možno zabezpečiť pohľadávku ručením. Ručenie vzniká písomným vyhlásením, ktorým ručiteľ berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník.

Podľa § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ručiteľ je povinný dlh splniť, ak ho nesplnil dlžník, hoci ho na to veriteľ písomne vyzval.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

21. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

22. Súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, kde sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Nepochybne zmluva uzavretá medzi stranami sporu je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemeší.

23. Aj napriek tomu, že ide o úverovú zmluvu, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, ako už súd uviedol vyššie, v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaní ako spotrebiteľia, pričom obsah zmluvy bol daný žalobcom bez možnosti žalovaných privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, úprava ktorých je v Občianskom zákonníku pre spotrebiteľa výhodnejšia.

24. Na základe vykonaného dokazovania súd mal tak za preukázané, že žalobca a žalovaný v 1. rade ako dlžník a žalovaná v 2. rade ako dlžník a ručiteľ dňa XX.XX.XXXX uzatvorili zmluvu o úvere a na jej základe mal byť žalovanému v 1. rade poskytnutý medziúver vo výške 45 000,- eur. Žalovaný v 1. rade riadne a včas úver nesplácal a preto boli obidvaja žalovaní zo strany žalobcu písomne vyzvaní na zaplatenie dlžnej sumy. Napriek tomu ani jeden z nich dlžnú sumu nezaplatil. Žalobca následne z uvedeného dôvodu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 25.08.2021. Ďalej mal súd za preukázané, že celkovo v prospech žalobcu boli uhradené zo strany žalovaných finančné prostriedky vo výške 14 628,65 eur.

25. Uzatvorená zmluva o úvere je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§1 ods. 2 zákona). Žalobca je právnickou osobou, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalovaný 1. je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Nakoľko zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z., musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. a pred jej uzatvorením veriteľ mal konať s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovaných v zmysle § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch.

26. V ďalšom sa súd v prvom rade zaoberal skutočnosťou, či žalobca ako veriteľ pred poskytnutím úveru žalovaným skúmal ich bonitu s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

Súdu žalobca predložil svoje vyjadrenie a tiež doklady, z ktorých pred uzatvorením zmluvy posudzoval schopnosť žalovaných úver splácať. Mal za preukázané, že žalovaný v 1. rade bol slobodný a nemal nezaopatrené dieťa. Bol zamestnaný a výška jeho čistého príjmu bola 1 734,98 eur mesačne (predložené výplatné pásky za 7 mesiacov). Ďalej ohľadom výdavkov vychádzal iba zo sumy životného minima na jednu dospelú osobu vo výške 230,- eur. Žalovaný v 2. rade bola slobodná a nemala nezaopatrené dieťa. Bola zamestnaná a výška jej čistého príjmu bola 1 472,29 eur mesačne (predložené výplatné pásky za 7 mesiacov). Ďalej ohľadom výdavkov vychádzal iba zo sumy životného minima na jednu dospelú osobu vo výške 230,- eur.

Z úverovej správy z registra dlžníkov vyplýva, že v čase pred uzatvorením predmetnej úverovej zmluvy mal žalovaný v 1. rade dve neukončené splátkové zmluvy, pričom výška dlhu z týchto zmlúv bola 14 817,- eur a výška splátok bola 173,- eur. Mal aj jeden nesplátkový úver, z ktorého dlžná suma bola 1 111,- eur a v mesiaci XX/XXXX, teda 5 mesiacov pred poskytnutím úveru žalobcom, bolo mu odmietnuté poskytnutie spotrebného úveru vo výške 12 000,- eur. Žalovaná v 2. rade v čase uzatvorenia zmluvy mala už dve existujúce splátkové zmluvy na úvery, kde dlžná suma bola 28 590,- eur, výška splátky bola 335,- eur a mala tiež jeden nesplátkový úver, z ktorého bola dlžná suma vo výške 934,- eur.

Žalobca v priebehu konania nepredložil žiadny doklad o tom, aby skúmal u žalovaných náklady na zabezpečenie ich základných životných potrieb.

27. Súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-679/18 vyplýva, že Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvolať dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe. Obdobný názor je vyjadrený aj v rozhodnutiach Súdneho dvora vo veciach sp.zn. C-565/12 z 27.03.2014, C-449/13 zo dňa 18.12.2014.

28. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať.

Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii.

Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť.

Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (tj. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektoorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

29. Podľa rozsudku KS v Prešove sp. zn. 20Co/72/2017 - V súvislosti so zisťovaním bonity spotrebiteľa odvolací súd poukazuje na doplňujúci návrh, ktorým sa mení a dopĺňa Zákon č. 129/2010 Z.Z. v ktorom sa okrem iného uvádza: „Zámer finančného sprostredkovateľa je často presvedčiť nebonitného klienta, ktorý má problémy s kontrolou vlastných finančných tokov a hospodárením, aby pristúpil na úver, u ktorého je v mnohých prípadoch zjavné, že ho spotrebiteľ nebude vedieť splácať. Finančný sprostredkovateľ je motivovaný zanedbať povinnosť skúmania spotrebiteľovej schopnosti splácať úver vidinou peňažnej prémie za sprostredkovanie a subjekt poskytujúci úver si je vedomý, že v prípade neschopnosti splácať majetok môže siahnuť za pomoci štátneho donútenia na majetkové hodnoty dlžníka, napríklad obydlie. Prípadný argument zo strany veriteľa, že exekúcia majetku u nebonitných klientom je prirodzeným následkom nedodržania povinnosti splácať úver neobstojí. Je tak z dôvodu, že v prípade hrubého porušenia povinnosti skúmať spotrebiteľovu schopnosť splácať úver veriteľom z dôvodu vidiny majetkových hodnôt spotrebiteľa vstupuje veriteľ do zmluvného vzťahu v zlej viere (malé fide), keďže si je dopredu vedomý toho, že spotrebiteľ pri svojej úrovni bonity s veľkou pravdepodobnosťou nebude môcť splácať úver. Veriteľ si je teda vedomý faktu, že hlavnou časťou zmluvného plnenia, ktorú od spotrebiteľa obdrží nebudú splátky úveru, ale poplatky za omeškanie platieb a uspokojenie z majetkových hodnôt spotrebiteľa v dôsledku spotrebiteľovej platobnej neschopnosti. .... Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch možno považovať povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa v rozpore s odbornou starostlivosťou alebo účelové použitie dokladov o platobnej schopnosti spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej bonity spotrebiteľa, ako tomu v skutočnosti je, aby mu bol poskytnutý väčší úver, ako je schopný splácať. Keďže žalobca súdu žiadne doklady o skúmaní bonity žalovaného nepredložil, je zrejmé, že vyššie uvedeným spôsobom zodpovedajúcim odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity dlžníka žalobca nepostupoval (nezaujímali ho skutočné výdavky žalovaného a ich preukázanie a to, či po ich úhrade má dostatočnú finančnú rezervu na splácanie úveru a nevykonal ani lustráciu v prístupných registroch). V zmluve sa síce uvádza, že žalovaný má príjem 380,00 € a výdavky 0,00 € ale tieto údaje neboli doložené žiadnymi dokladmi.“

30. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 12Co/136/2019 zo dňa 28.05.2020 uviedol: „ Žalobca v konaní na súde prvej inštancie ako aj v podanom odvolaní poukázal na to, že pri skúmaní bonity vychádzal jednak zo Žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru, reportu J. poisťovne a z B. reportu, avšak z týchto listín žalobca nemohol úplne zistiť finančnú situáciu na strane žalovaných. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvádza, že z uvedených listín a registrov nemohol žalobca ako veriteľ zistiť celkovú finančnú situáciu žalovaných, teda takýto postup žalobcu nemožno považovať za skúmanie bonity. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by aj uvedené konanie žalobcu považoval za skúmanie bonity žalovaných, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovaných, ako napr. ich celkovú zadlženosť, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., teda žalobca si nemohol utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaných potrebnej pre posúdenie ich schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovaných splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.“

31. V tomto smere možno poukázať aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23CoCsp/26/2020, ktorý hovorí o tom že cieľom ust. § 7 ods. 1 v spojitosti s § 11. ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch je predovšetkým dosiahnuť, aby dodávateľ vzal na zreteľ existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy

a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Zároveň v predmetnom rozhodnutí uvádza, že dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru.

32. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 6CoCsp/5/2023 zo dňa 15.06.2023 uviedol: „Zo spisu vyplýva, že žalobca v priebehu prvoinštančného konania predložil (i) printscreen obrazoviek z úverového registra zo dňa 16.01.2017 s (ii) printscreen dopytu do Sociálnej poisťovne zo dňa 16.01.2017. Odvolací súd poukazuje na to, že síce z predložených printscreenov výpisu z úverového registra a Sociálnej poisťovne vyplýva, že tento dopyt bol uskutočnený v deň poskytnutia úveru, teda jeho právny predchodca skúmal záväzky žalovanej voči iným bankovým subjektom, ako aj príjem žalovanej, avšak žalobca nepreukázal kedy a či vôbec zisťoval aj ďalšie bežné výdavky žalovanej, napr. na domácnosť, stravu, atď. Žalobca tak nepreukázal, či jeho právny predchodca skúmal celkovú finančnú situáciu na strane žalovanej pred poskytnutím spotrebiteľského úveru alebo až po jej uzatvorení, preto nebolo možné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu o dostatočnom skúmaní bonity jeho právnym predchodcom, keďže v tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno tak, ako to už uviedol súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení. Odvolaciemu súdu v tomto smere vyplýva, že žalobca, resp. jeho právny predchodca v prípade ďalších nákladov a záväzkov žalovanej vychádzal len z jej tvrdení, ktoré uviedla v žiadosti o poskytnutie úveru. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, a teda, že právny predchodca žalobcu neskúmal všetky aspekty a okolnosti na strane žalovanej, teda možno konštatovať, že z tvrdení žalobcu nevyplýva ani to, či si jeho právny predchodca utvoril reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Žalobca síce poukazoval na rodinnú situáciu a počet vyživovacích povinností žalovanej, avšak v prípade týchto informácií vychádzal len z vyjadrení žalovanej, bez toho, aby tieto mal preukázané. Rovnako ani v prípade výdavkov žalovanej nevyplýva, aby došlo k ich dostatočnému skúmaniu, pretože boli tieto vôbec uvedené a ani zisťované neboli a rovnako vôbec neboli zisťované ani bytové a rodinné pomery žalovanej, teda či táto býva sama alebo spolu s inými osobami, aké sú jej mesačné výdavky na stravu, atď. Z uvedených dôvodov teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca, resp. jeho právny predchodca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.“

33. V rozhodnutí sp. zn. 1CoCsp/12/2023 zo dňa 13.06.2023 Krajský súd v Prešove uviedol: „Žalobca bol súdom prvej inštancie vyzvaný na preukázanie splnenia povinností veriteľa v súvislosti so zisťovaním bonity žalovaného s poukazom na ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Na uvedenú výzvu reagoval žalobca podaním zo dňa 8.11.2022, v ktorom uviedol, že veriteľ je pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver povinný brať do úvahy dobu, na ktorú sa úver poskytuje, príjem spotrebiteľa a údaje o existujúcich záväzkoch získané z jedného alebo viacerých registrov. Existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ v danom prípade overil dopytom do úverového registra, z ktorého bolo zistené, že spotrebiteľ mal v čase podania žiadosti o úver splátkový úver so zostatkom 6.870,- eur s mesačnou splátkou 127,65 eur a Kreditnú kartu s úverovým rámcom vo výške 300,- eur s mesačnou splátkou 15,- eur. Žalovaný deklaroval čistý príjem vo výške 410,- eur, ktorý bol overený dopytom do Sociálnej poisťovne a pri posudzovaní žiadosti o úver bola v rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb braná do úvahy paušálna suma 198,- eur. Výpočet disponibilného zostatku z príjmu bol realizovaný: 410,- eur (príjem) – 127,65 eur (existujúce záväzky) – 198,- eur (paušálna suma výdavkov) = 84,35 eur (disponibilný zostatok). Disponibilný zostatok podľa žalobcu je vyšší ako splátka schvaľovaného úveru.“

Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že veriteľ v danej veci hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalovaného ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1, v spojení s § 11 ods. 2 veta druhá zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že by jeho právny predchodca zisťoval a vyhodnotil dostatočným spôsobom príjem žalovaného pred uzavretím Zmluvy o úvere. Žalobca podobne neuniesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o skúmanie výdavkov žalovaného pred uzavretím tejto zmluvy. Žalobcom predložený dopyt do úverového registra sa týkal len úverovej zaťaženia žalovaného vo vzťahu k

právnemu predchodcovi žalobcu D. D., J.. Navyše skúmanie výdavkov len nahliadnutím do databáz banky a úverových registrov nie je ani dostatočné, pretože záväzky klienta nemusia vyplývať z verejných databáz, môže sa jednať aj o pôžičky súkromné. Tieto databázy nemôžu dať úplný obraz o výdavkoch klienta, keďže medzi tie možno zaradiť aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou, či počtom vyživovacích povinností dlžníka. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver.“

34. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 3CoCsp/5/2023 zo dňa 01.06.2023 uviedol: „Odvolací súd sa taktiež stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ani pokiaľ ide o skúmanie výdavkov žalovanej pred uzavretím zmluvy o úvere. Tvrdenie žalobcu o mesačných výdavkoch žalovanej vo výške 400 eur neboli ničím podložené. Pri získavaní relevantných informácií pritom veriteľ musí vychádzať nielen z informácií dodaných spotrebiteľom (ktoré majú byť aj preukázané relevantnými listinami), ale aj z informácií, ktoré veriteľ získava z iných dostupných zdrojov tak, aby získal objektívny obraz o finančnej situácii spotrebiteľa. Právny predchodca žalobcu nezískal hodnoverné informácie o výdavkoch žalovanej na živobytie, ubytovanie, stravu, náklady na energie a pod. Pokiaľ teda veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver.“

35. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 22CoCsp/16/2023 zo dňa 19.12.2023 uviedol: „Pri skúmaní výdavkov musí veriteľ vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti. Žalobca tvrdil, že právny predchodca pri posudzovaní výdavkov žalovanej vychádzal zo sumy životného minima v čase posudzovania žiadosti vo výške 210,20 eura. Z dôkazov predložených žalobcom však nevyplýva, že by právny predchodca žalobcu zisťoval priemerné mesačné výdavky žalovanej na živobytie (SIPO, strava, doprava do práce, lieky, telekomunikačné služby a pod.). Uvedené svedčí o ignorovaní zákonnej povinnosti dodávateľa úverových produktov na finančnom trhu. Z ust. § 7 ods. 27 veta posledná ZoSÚ plynie, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa, nie sa tejto zákonnej povinnosti zbaviť odkazom na životné minimum, nakoľko to nie je ratio zákona a tento postup nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho-ktorého spotrebiteľa a jeho rodiny.

Tento postup dodávateľa na úverovom trhu, ktorý používa paušálny údaj v podobe sumy životného minima, nakoniec neplynie ani z opatrenia NBS z 14.11.2017. Z ust. §2 ods.5 plynie cit. „Výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona sa na účely odseku 1 určuje najmenej vo výške sumy životného minima spotrebiteľa, životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu. Celkovou výškou nákladov sa rozumie výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa prvej vety zvýšená o 20 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu.“ Z uvedeného nepochybne neplynie záver ani usmernenie pre dodávateľov na úverovom trhu, že výdavky (resp. výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb) spotrebiteľa sa bez ďalšieho majú rovnať sume životného minima.“

V tomto smere súd tiež poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2CoCsp/20/2020 zo dňa 23.09.2020, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 53CoCsp/30/2021 zo dňa 23.09.2021.

36. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca v konaní hodnoverné nepreukázal, že žalovaní v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere spĺňali maximálny zákonný limit ukazovateľa schopnosti splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 21 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca nepreukázal, aby akýmkoľvek spôsobom skúmal výšku výdavkov žalovaných potrebných na zabezpečenie ich základných životných potrieb a vplyv týchto výdavkov na posúdenie ich spôsobilosti splácať úver. Pravidelné ani bežné každodenné výdavky

žalovaných nijak nezisťoval, vychádzal iba z paušálnej sumy 230,-eur u každého na mesiac. Pokiaľ ide o údaje z úverového registra, u žalovaného v 1. rade len 5 mesiacov pred uzatvorením úverovej zmluvy bola zamietnutá žiadosť o poskytnutie úveru v oveľa nižšej výške (12 000,- eur), pričom v tom čase mal už ďalšie tri úvery a žalovaná v tom čase tiež mala ďalšie tri úvery. Uvedené u žalobcu muselo rozhodne vzbudiť isté podozrenie o možnej nespôsobilosti žalovaných splácať požadovaný úver aj v tejto veci.

37. Žalobca skúmal iba príjem žalovaných a ich úverové zaťaženie. Vôbec neskúmal výdavky žalovaných, a to náklady na bývanie, dopravu alebo domácnosť. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pokiaľ teda veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Výdavky spotrebiteľa nepredstavujú iba splátky úverov. Žalobca teda nepreukázal, aby skúmal výdavky žalovaných, keďže z predložených listinných dôkazov takéto zisťovanie nevyplýva.

Bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov, ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy. Nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti a ako vyplýva z okolností prejednávanej veci, overenie bonity dlžníka nebolo dostatočné. Postup právneho predchodcu žalobcu bol v tejto súvislosti iba formálny a nezodpovedal odbornej starostlivosti. Právny predchodca žalobcu vôbec nezisťoval výdavky žalovaného, napriek tomu poskytol žiadaný úver. Nezaujímal sa, aké má žalovaná výdavky na živobytie, a či teda jej zostáva dostatok finančných prostriedkov na splácanie úveru

Žalobca v zmysle ust. § 11 ods. 2 v spojení s ust. § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch pred poskytnutím úveru neposúdil ako veriteľ so zákonom vyžadovanou odbornou starostlivosťou bonitu klienta prostredníctvom preukázania príjmov, výdavkov a rodinného stavu, a teda pri uzatvorení zmluvy konal bez dostatočných a pravdivých údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa, čo je potrebné považovať za hrubé porušenie povinnosti posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť klienta splácať poskytnutý úver. Z tohto dôvodu bolo potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

38. Súd tiež skúmal, či zmluva o úvere obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 Zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v zmluve o úvere je uvedená nesprávna hodnota priemernej RPMN v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. z) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve o úvere je uvedená priemerná hodnota RPMN vo výške 10,92 % p.a. pričom ide o hodnotu za 4. štvrťrok roku 2014, keďže zmluva o úvere bola uzavretá dňa XX.XX.XXXX a hodnota je stanovená podľa Ministerstva financií SR. V čase uzatvorenia zmluvy bola teda platnou priemernou hodnotou RPMN tá, ktorá je uverejnená na webovom sídle Ministerstva financií SR za 4. štvrťrok 2016. Táto hodnota priemernej RPMN pre daný typ úveru (ostatné spotrebiteľské úvery vo výške viac ako 6 500,- eur od 10 rokov) bola zverejnená vo výške 4,38 % (Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytovaných spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrťrok 2016 zverejnené MS SR) a nie 10,92 %, ako je uvedené žalobcom v zmluve o úvere, čo znamená, že v zmluve o úvere je uvedený údaj o priemernej RPMN v nesprávnej výške. Súd preto dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpisu zmluvy o úvere, preto v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch je aj z uvedeného dôvodu úver poskytnutý žalovanému v 1. rade bezúročný a bez poplatkov.

Údaj o priemernej RPMN pre príslušný spotrebiteľský úver je pritom údaj, na základe ktorého získa spotrebiteľ informáciu o tom, či úver je v porovnaní s obdobnými úvermi poskytovanými na trhu výhodný alebo nie, čo môže mať rozhodujúcu váhu pri rozhodovaní spotrebiteľa o akceptácii podmienok navrhovaných dodávateľom. V tomto prípade dodávateľ - žalobca v zmluve uviedol, že priemerná hodnota RPMN obdobných úverov na trhu bola v rozhodnom období 10,92 %, avšak tá bola vo výške 4,38 %, čo zavádza spotrebiteľa v tom, že obdobné úvery na trhu (teda úvery poskytované konkurenciou) sú nevýhodnejšie ako v skutočnosti, resp. inak povedané, čo následne vedie spotrebiteľa k záveru, že úver poskytovaný žalobcom je výhodnejší než v skutočnosti je.

Pokiaľ sa jedná o argumentáciu žalobcu, že v zmluve uvádza informáciu o váženom priemere RPMN všetkých typov spotrebiteľských úverov tak takýto údaj o váženom priemere RPMN všetkých

typov úverov pritom nie je náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V prípade, že takýto údaj v zmluve nie je uvedený, nie je to sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru. Zákon však vyžaduje v zmluve o úvere uvedenie priemernej hodnoty RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, pričom absenciu tohto údaju - náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Zákon v žiadnom zo svojich ustanovení neumožňuje dodávateľovi namiesto údaju o priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, uviesť údaj o váženom priemere RPMN na všetky typy úveru.

39. Vzhľadom na porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, žalobca nemohol ani platne pristúpiť k zosplateniu úveru poskytnutého žalovanému v 1. rade a to v zmysle § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

40. Okrem toho, súd jednostranný právny úkon žalobcu a to vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, považoval za neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť. Aby k zosplateniu dlhu došlo v súlade so zákonom je nutné, aby bolo zrejmé s ktorou splátkou je dlžník v omeškaní. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2CoCsp/31/2023 z 30.01.2024, rovnako rozsudok Krajského súdu Prešov 17Co/171/2018 zo dňa 04.04.2019).V danom prípade tak oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti neobsahuje uvedenie omeškanej splátky, pre ktorú žalobca pristúpil k využitiu práva podľa ust. § 565 v spojení s ust. § 53ods. 9 Občianskeho zákonníka. Nešpecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru spôsobuje neurčitosť takéhoto úkonu, nakoľko bez tejto špecifikácie nemožno posúdiť, či došlo k splneniu podmienky stanovenej v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorá umožňuje využitie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Hmotnoprávny úkon žalobcu svojim obsahom odporuje zákonu, a to § 53 ods. 9 a § 565 pre absenciu nezameniteľného uvedenia splátky pre ktorú žalobca pristupuje k mimoriadnej splatnosti úveru a okolnosti za akých k tomu došlo, preto takýto nejednoznačný právny úkon nemôže mať žiadne právne následky. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka je súd povinný prihliadať ex offa (porovnaj v obdobnej veci žalobcu, v súvislosti s neplatnosťou zosplatenia rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17CoCsp/38/2021 z 24.02. 2022).

Súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 7CoCsp/14/2021, v ktorom uviedol, že, „neuviedenie konkrétnej splátky, pre ktorú žalobca jednorazovo predčasne zosplatnil celý dlh, vyplývajúci z úveru, spôsobuje absolútnu neplatnosť tohto jednostranného právneho úkonu žalobcu pre jeho neurčitosť (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“

Platnosťou mimoriadneho zosplatenia sa vo vyššie uvedených intenciách zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý poukázal na to, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024).

41. Pokiaľ súd dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, potom žalobca mal právo len na vrátenie istiny úveru. Keďže zároveň súd dospel k záveru o nemožnosti predčasného zosplatenia úveru, mohol žalobcovi priznať iba istinu splatných nepremiľčaných splátok ku dňu dňa vyhlásenia rozsudku.

42. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je potrebné vychádzať z amortizácie úveru určenej vo formulárovej zmluve práve žalobcom. Podľa predložených listinných dokladov (amortizačná tabuľka pre medziúver a stavebný úver) žalovaný v 1. rade nebol v období medziúveru povinný splácať istinu, splácal len úroky a poplatky, pričom istinu mal začať splácať až od októbra 2038, a preto ku dňu vyhlásenia rozsudku žalovaný v 1. rade nebol v omeškaní so splácaním akejkoľvek časti istiny. V dôsledku uvedeného žalobcovi zatiaľ nevznikol nárok ani na zaplatenie istiny.

Žalobca teda mohol od žalovaných vyžadovať len splatnú istinu ku dňu vyhlásenia rozsudku. Táto bola skutočne v amortizačnej tabuľke uvedená výške 0,- eur. S vyššie uvedeným názorom sa stotožnil Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn. 5CoCsp/53/2020 z 24.02.2022.

S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Obdo/45/2012 zo dňa 24.06.2013, súd pri nejednoznačnom výklade problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, uprednostnil ten výklad a postupoval v súlade aplikačnou praxou vyšších súdov, ktorá sleduje záujem spotrebiteľa. Súd je tak toho názoru, že žalobca môže od žalovaných vyžadovať len splatnú istinu ku dňu vyhlásenia rozsudku, ktorá je v amortizačnej tabuľke uvedená výške 0,- eur.

43. V dôsledku vyššie uvedeného žalobcovi doposiaľ nevznikol nárok ani na zaplatenie istiny. Súd preto žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodnú, resp. predčasne podanú, zamietol.

K tomuto názoru súd dospel preto, že bolo v možnostiach žalobcu, ktorý ako dodávateľ koncipoval formulárovú zmluvu, aby nastavil amortizáciu splátok medziúveru tak, aby bola priebežne uhrádzaná aspoň časť istiny. Nastavenie splácania spôsobom, ako to žalobca pripravil v posudzovanej zmluve, je výsostne v neprospech spotrebiteľa, ktorý uhrádza najprv úroky a poplatky (21 rokov!) a až následne dochádza k čiastočným úhradám istiny. Bolo právne na žalobcovi, ktorý formulárovú zmluvu ako dodávateľ pripravoval, aby táto spĺňala všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom a tiež mal v súlade so zákonom postupovať aj pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Pokiaľ je to práve žalobca ako dodávateľ, ktorý závadne konal, čoho dôsledkom bola bezúročnosť úveru a nemožnosť jeho predčasného zosplatnenia (resp. neplatnosť zosplatnenia), súd nevidí dôvody, prečo by za takej situácie mal byť zvýhodnený vo vzťahu k spotrebiteľovi a súd by mal v rozpore so žalobcom pripraveným obsahom zmluvy, tomuto priznať aj nárok na istinu, ktorý podľa zmluvy doposiaľ nie je splatný a uvedeným spôsobom modifikovať obsah zmluvy v neprospech spotrebiteľa.

Rozhodnutie, ktorým by súd priznal dosiaľ nesplacnú časť nároku žalobcovi, by nereflektovalo na podstatu a zmysel amortizačnej tabuľky relevantnej pri spotrebiteľských úveroch. Amortizačná tabuľka špecifikuje zložky splátok úveru podľa časti dopadajúcej na istinu, úroky a poplatky (napr. rozsudok SDEÚ z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 E. K. D. proti , L.:L.:K.:XXXX:XXX). Veriteľ nemá zákonný podklad na jednostranné vyplňanie „priestoru“ dopadajúceho v splátke na úroky istinou z inej splátky. Takéto rozhodnutie by bolo v rozpore s princípom ekvivalencie, podľa ktorého nie je prípustné v dotknutej veci postupovať menej výhodne ako v iných úverových vzťahoch, pri ktorých rovnako nie je možné naplniť predčasnú splatnosť. V preskúmvanej veci by takýmto rozhodnutím v časovom predstihu aj bez aktivácie defaultu súd neumožnil vykonať žalovanej jej právo na ešte len v budúcnosti splatnú splátku. Takéto rozhodnutie by bolo proti podstate splátok úverového vzťahu ako zákonného inštitútu. Z uvedeného dôvodu sa súd priklonil k záverom uvedeným Krajským súdom v Prešove v rozsudku sp.zn. 5CoCsp/53/2020 z 24. 02. 2022 a žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu.

Súd poukazuje aj na právoplatné rozhodnutia iných okresných súdov, v ktorých totožne s tunajším súdom dospeli k rovnakému záveru o predčasnosti podanej žaloby z dôvodu, že ešte nenastala splatnosť istiny úveru a to rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 8Csp/29/2022 zo dňa 21.11.2023, Okresného súdu Prešov sp. zn. 7Csp/44/2023 zo dňa 29.11.2023, sp. zn. 20Csp/121/2023 zo dňa 26.02.2023, Okresného súdu Poprad sp. zn. 23Csp/31/2023 zo dňa 21.02.2023, Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5Csp/51/2023 zo dňa 08.03.2024, Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 13Csp/5/2023 zo dňa 28.05.2024. Tieto rozhodnutia sú žalobcovi známe, pretože boli vydané vo veciach vedených na základe žaloby podanej práve žalobcom..

44. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V danom prípade súd žalobu v celom rozsahu zamietol a preto úspešným žalovaním voči žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania s tým, výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.